

ע"פ 5865/14 - ד.ב. נגד מדינת ישראל, המתלוננת

בבית המשפט העליון

ע"פ 5865/14

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

המבקש: ד.ב.

נגד

המשיבות: 1. מדינת ישראל
2. המתלוננת

בקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש: עו"ד משה מרוז

בשם המשיבות: עו"ד קרן רוט

החלטה

1. מונחת לפניי בקשה לעיכוב ביצועו של עונש מאסר בפועל של שמונה שנים וכן תשלום 100,000 ₪ כפיצויים למתלוננת, שהושת על המבקש בגזר דין שניתן על ידי בית המשפט המחוזי מרכז בתפ"ח 35106-01-12 (כב' השופטים מ' פינקלשטיין, ל' ברודי ור' אמיר).

2. המבקש, יליד 1955, הורשע בשלוש עבירות של מעשי סדום לפי סעיף 347(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977 ובמספר עבירות של מעשים מגונים לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין, הכל בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין.

עמוד 1

לפי עובדות כתב האישום, במהלך השנים 2005-2006 או בסמוך לכך נהג המבקש לבצע במתלוננת, ילידת 1995, מעשים מגונים ומעשי סדום. בתקופה זו היתה המתלוננת חברה של בתו של הנאשם, ומשפחתה התגוררה בשכונת אליו. המבקש הורשע בכך שבמספר פעמים ליטף ושפשף את איבר מינה של המתלוננת או החדיר את איבר מינו לפיה. בגמר המעשים נהג המבקש להבטיח למתלוננת כי יקנה לה מתנות.

בית המשפט המחוזי גזר את דינו של המבקש והשית עליו שמונה שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי וכן פיצויים למתלוננת בסך 100,000 ₪. המבקש הגיש הודעת ערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין, ולצידו הוגשה הבקשה שלפני. בבקשה זו עותר המבקש לעכב את עונש המאסר בפועל שהוטל עליו, וכן את ביצוע תשלום הפיצויים שהושתו עליו.

3. בבקשה שלפניי מעלה בא-כוח המבקש מספר טענות. ראשית נטען כי סיכויי הערעור טובים, וכי מכל מקום די בטענות ראויות, ואלה וודאי קיימות. במסגרת טענה זו מצביע הסנגור על סתירות ופרכות שונות בגרסת המתלוננת, בהודעותיה ובעדותה, לעומת עדותו המהימנה והקוהרנטית של המבקש. כן מצביע הסנגור על מצבו הרפואי של המבקש, שאינו שפיר, על כך שהוא נעדר עבר פלילי, על נסיבותיו האישיות וגילו המבוגר ועל היותו משוחרר לחלופת מעצר והתנהגותו הטובה במהלך שחרורו לחלופה. באשר לעיכוב תשלומי הפיצוי, נטען כי מצבו הכלכלי הוא בכי רע וכי אין באפשרותו לשאת בתשלום סכום הפיצויים, המהווה למעשה ענישה נוספת שהוטלה עליו. עוד הוסיף הסנגור כי סכום הפיצויים חורג במידה ניכרת מסכומי פיצויים הנפסקים לטובת מתלוננים בתיקים דומים. מנגד טענה באת-כוח המשיבה בדיון שהתקיים לפני כי לא נפל פגם בקביעות בית המשפט קמא בנוגע למהימנות עדות המתלוננת, וכי ניתן הסבר מלא לסתירות אשר נתגלעו בהודעותיה השונות במשטרה. זאת לצד חיזוקים נוספים שנמצאו לעדותה ולקוהרנטיות של גרסתה. בניגוד לכך, דווקא עדותו של המבקש לא נמצאה מהימנה, וגרסתו לפיה לא היה מסוגל לבצע את המעשים בהם הורשע אינה עולה בקנה אחד עם עדויות המומחים שנשמעו בתיק. באשר למצבו הבריאותי של המבקש, נטען כי זה אינו מצדיק את עיכוב הביצוע. ביחס לפיצויים נטען כי הדבר אינו עולה בקנה אחד עם תכליתם של פיצויים אלה, וכי אין לעכב את תשלומם נוכח היכולת לגבות אותם בחזרה ולאור פריסתם למספר תשלומים.

4. לאחר ששקלתי היטב את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להדחות. בקשה לעיכוב ביצוע עונשו של מי שהורשע עד להכרעה בערעורו נבחנת על פי המבחנים שנקבעו בהלכת שוורץ (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 241, 277-282 (2000)). בעניין זה נקבע כי בבקשה מעין זו יש לבצע את האיזון הראוי שבין האינטרס הציבורי בריצוי מיידי של העונש ואמון הציבור במערכת אכיפת החוק, לבין שמירה על זכות הנאשם לערער על עונשו מבלי שריצוי עונש המאסר ייתר את הדיון בערעור. על בית המשפט לבחון איזה מן השיקולים גובר בנסיבות המקרה הקונקרטי, תוך אומדן ראשוני ולכאורי בלבד של סיכויי הערעור. דומה כי במקרה הנוכחי לא עומד המבקש בקריטריונים שנקבעו.

באשר לסיכויי הערעור, ומבלי לקבוע מסמרות בעניין, מעיון בחומר שהובא לפניי על ידי בא כוח המבקש, עולה כי חלק מטענות הסנגור הן בעלות משקל. אכן, ביחס לאחד מן המקרים בהם הורשע הנאשם חזרה בה המתלוננת בהודעתה השלישית משתי הודעותיה הקודמות, וביקשה לתקן. עם זאת, בית המשפט קמא נתן דעתו על הדבר וקבע שניתן להסביר סתירה זו, ושחרף ההבדלים בין הודעות המתלוננת, ובמיוחד לאור עדותה בכללותה וביחס לכלל המקרים - הרי שעדותה מהימנה. ועוד מבלי לקבוע באופן מחייב, אף לו היה יקבל בית המשפט שלערעור את גרסת המבקש בעניין זה, אין זה ברור כלל כי תהיה השלכה על כלל המקרים בהם הורשע המבקש, ולא על הרשעתו במקרה זה בלבד. עדותה של המתלוננת ביחס לכלל המקרים נמצאה מהימנה וזכתה למספר חיזוקים, זאת בניגוד לעדותו של המבקש. כך

גם באשר לטענותיו בנוגע לאין האונות ממנה סבל בתקופה המדוברת. טענותיו של המבקש מופנות בהקשר זה כנגד עדויות מומחה שמהימנותן נקבעה על-ידי בית המשפט קמא כגבוהה, ולא בנקל תתערב ערכאת הערעור בקביעות מעין אלה. גם ליתר הטענות שהועלו בעניין מהימנותה של המתלוננת נתן בית המשפט קמא את דעתו, תוך התייחסות לקשיים השונים ומתן הסבר הגיוני ומניח את הדעת. ושוב יודגש כי אין באמור בכדי לטעת מסמרות בדיון בערעור גופו.

מצבו הרפואי של המבקש אינו טוב. המבקש סובל מסכרת ובעיות לב שונות וכן מירידה ביכולת הראיה. אולם בנסיבות המקרה הנוכחי, הדבר אינו מצדיק הימנעות ממאסר. עוד יש להזכיר בהקשר זה כי בית המשפט קמא התחשב במצבו הרפואי של המבקש בעת גזר דינו, ואף נתן לו משקל ממשי בעת קביעת העונש.

אין מקום להעתר אף לבקשתו לעיכוב ביצוע תשלום הפיצויים שנפסקו לטובת המתלוננת. מדובר בחיוב כספי אשר נועד לגורם שלישי, היא המשיבה 2 בערעור, וההערכה הראשונית בדבר סיכויי הערעור על הכרעת הדין רלבנטית אף לעניין הערעור. עוד יוזכר כי הסכום חולק לתשלומים, כך שעל המבקש לשלם סך של 4,000 ₪ בחודש.

5. אשר על כן דין הבקשה להדחות. לאור מצבו הרפואי של המבקש, מצאתי לנכון לאפשר לו תקופת התארגנות נוספת בטרם כניסתו למאסר. המבקש יתייצב לריצוי מאסרו במתקן הכליאה "הדרים" בתאריך 20.10.2014 עד השעה 12:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ב באלול התשע"ד (17.9.2014).

שׁוֹפֵט